

Μακάριου γέροντος Ιουστίνου Πόποβιτς - Ζαρκάδι στον χαμένο παράδεισο (2)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Βρίσκομαι πλάι στον χείμαρο, που στις όχθες του φυτρώνει ό μπλάβος ανθός. Ο χείμαρος είναι τα δάκρυα μου. Οι άνθρωποι μου πλήγωσαν την καρδιά κι αντί για αίμα ρέει δάκρυ. Στοργικέ ουρανέ! Να, σου κρένω το μυστικό μου· αντί για αίμα στην καρδιά μου έχω δάκρυ. Όλο τούτο είναι η ζωή μου, τούτο και το μυστικό μου. Γι' αυτό και κλαίω για όλους τους θλιμμένους, για όλους τους αθώους, για όλους τους καταφρονεμένους, για όλους τους πληγωμένους, για όλους τους πεινασμένους, για όλους τους αβοήθητους, για όλους τους αδικημένους, για όλους τους βασανισμένους, για όλους τους κακοπαθημένους. Οι λογισμοί μου σωρεύονται απ' τη θλίψη και γρήγορα γίνονται συναισθήματα, που με τη σειρά τους ρέουν ως δάκρυα. Ναι, τα συναισθήματά μου είναι άπειρα και τα δάκρυα αναρίθμητα. Σχεδόν κάθε συναίσθημα μου θρηνεί και κλαίει, γιατί μόλις φτερουγίσει από μέσα μου στον κόσμο γύρω μου, συναπαντιέται με κάποια

ανθρώπινη βαναυσότητα. Ω, υπάρχει άραγε, πιο βάνουσο και πιο ωμό ον από τον άνθρωπο;... [\(περισσότερα...\)](#)